

Wia
Ginos

Nahman's
open
parable

I

הקדמת תנ"ך לספר ספירה

בכונת אהבתם אל הקדוש של י"ג המעשים אל נחמן וצדקא כאל יצירה
ספירות, ערובי מוציא מלכות, תיאולוגיה, פילוסופיה או פסיכולוגיה. מתקן בק מלמדת
מדת אהבה אל עתה אלוהים פואטי, אהבה מניחה אינטרסטיבי, שמקורו
הקסט פני שהוא עומד. בחינת לעסוק בפואטיקה מנקודת הראייה של הפעם, שכן "היטות
אחור את האידיאלים העקרוניים של יצירת ספרות מותנת באידה רבה בקבוצה הסג
הספירות שהיצירה מלמדת אליו" ①

הסיפור "מצלה 5 מצבוב ועכביש" ② ישמש כקסט הבסיסי לעצמה זו, מן הטעמים הביניים;
א. מצלה זה אינו ניתן לקריאה פשוטה כמשל סגור או כזולגוניה בפומה למדשה ו' ממלך
עניו" או "מצלה 5 אמנם אדם" וסגור הספירות אינו מלמדת בבירור.
ב. בעמוד "מצלה י"ג מהצ' העטורים", שמדגן במרכבות, ספור זה לא זכה לטיפול
הביקורת כשצמח.

ג. הקדמת האגדות על ידו הביקורת המגפשת אל פני מאונן-רה של סגור, המדירה
אל אבטיים, אפיבך ההיפוטזה שפיהו או ב'כור הפעם עשוי לצייר את האדקה
ב"הפסיכטיבות הנאותות ואמת-המידה האדוקוטיית אהעצה לבונה" ③ תלדק אל פיהם.

נקודת המצא שלי כואה את הקסט כאחצות, כימדיה, וכיצירה מושלמת ובכך
מתקנת אהבתם של אלו האנשי ④ הנחת היא, שאם אצילה אדעת מוצל בלשהו של
הסיפור, אגני או'תני, חלקים תאווים יזכו למשמעות ויבואו לפתוחם או למיצוי
תפקידם בסיפור. עובדת היותו במקורו ספור שבח-פה משונה אהבתם רק כזולג
הקסט עצמו מתחם אליה, ובכך גם ל המידע העצבתי (הדפיוני החופי-קסטואלי

לכחוק בהתגדלתו עם כתבו ה' (נחמן) קבוצתו
ל נתן, בהקדמתו, מציג את הסגור הספירות אל סיפורי המדשה בכמה מונחים ארמונות:
א. דרך חידה ומשל.
ב. א דיאלוג יש או כונה עצומה.
ג. הרצאות מוסר (סלא ושפוק).
ד. מעשים שמספרין המלך - אצל הוסף, החליף תקו/סיפור

ה. סיפור מדגיש לאדם.

בבב כרף ז' נתן את הדורק אפיונושם על דרך האשל, על דרך הקבלה, על דרך
הסיפור הדיפרנטי, על דרך ספור העם ועל דרך הסיפור האמיתי, הימנטי.

יוסף אים מצפה את הקאנץ כאלקטוריה אוסטר שאלן בשיטת האלקטוריסטיות פתרונות
זקוקים ומחכים לסיפורי המדשיות שנבחנו על פיה. פי"קאצ נטה אכאלת את הקאנץ

כסל יחודי: קבוצת צוותת הספחות ואהות הידענות של הסיפור החסידי, תלמידי
אין זולק התפתחות... לשונם בינתיים הביולוגיים וטקסטואליים שגתיים ומחכים, דם
הדיקת השואות את הסיפור היחודי לפני צמיחת החסידות. ⑦

ההקשר קוק, כמו הורודצקי ובוגר, ממשית שני אספקטים שיופאו על ידי ז' נתן:
"סיפורי ז' נתן... סיון אס"ע אדם, אהבהו לפני נפאלת ואהרתיוד בעני האכטוליים

שבדיכונ... אמת היא שאין להנה ואין אהודת בעמק סיפוריו... אין כן מסרון
הנבדח מחוסר ימלה, אלא הימנעות בכוננה תחילה" ⑧ ומכאן היא מסיקה שהמדגיש
אין אלא אלקטוריות

או באנך, בהקדמת אסרו, מציע את האפלטון המאל כהקדמה קאנונית:

"The Bratslav story is supposed to be the garb in narrative terms of a theological concept.... conforms to the known pattern of allegory in that they embody an obvious and continuing reference to a system of ideas (or events)... the reader is presented an allegorically structured text... the meaning called for... is anagogic in that it illuminates the entire scheme of creation." ⑨

אזאת זאת יוסף ז' נתן באופן אלא ספר אמיתי את הקנר פולחן:

"A unified spiritual autobiography, in the guise of folk-tales" ⑩
לקבוצת המופא של יוסף ז' נתן, פסיכואגית וקאנונית את האנך בתחפולת
או המצות פנים מליפיה את השילוף העקרונות של הקאנץ כאחידת עינים או בעל
קיום עצמאי. (פסיכואגית?). יש אהרתיודים למשל רשימה דימית "סיכ" (העם והממש)
פתיים לכה, במחל, "האיש עצמו" המומת את "תקון העב" כותבו, ואין הפוגמא
הבולטת בזמנ (המפואר אמת האלום) היא, כאילו, סיפור העכביש והצביב שעליו
חמקמקה ומסופר בשלמות אין למצוא אפילו בפוסטמים לביספורי חוברת ואולם

~~אין זין?~~

שא אדבר א בק לכתובת של הספר הקדמני, אלו כשנת- דור עזרי תאם
חיוו הטכאים החו המום ערבתינו בקבולט, היא מערכת-מחלבת, המום לפעולת
של רבי נחמן בסיפור הנזכר הוא התבטאת ביוצאת... אלה הם, איפוא, הדיוק
של סיפורים בתלום" (11) ועוד: "המנה המפניד של ספר הכבוד והעכבוש...

היו אין סוחו כל הפנזה שאני מניח אלנו המתקבל אמנה של יצירה אוסיקלית
אוינית, אמש הקנפוט לעצמות של בארטוק" (12)

היסודות המגדוחים את הקנני למעט כאן פולדו כוללים, אם כן, עלילה חמקמקה
ואטופת ופרטסיה - המלים אחינת גרוטסקה; התבטאות היוצאת - המלים אחרות, בסאי
מפירי מן הפסיכ, אמנה אויני - כנסיה הכונה עברמנטלית ול הרבה של חלקים
בתי קונבנצונליים בדיוק בתי קונבנצונליות / יז. אמוד קם א רעניתי איצירה אוסיקלית אוינית
הוארה שוארף, המאחרו מן תפסום אחרונה, אמנה את הקאצ כאיפוי התאלחיה של
הסימבוליס הארכיטיפי של יומ כפ ליתו אמולו אל יבו רבי נחמן עם המיתוס
החיוני כפ לביטא אל יבו המתלבה הקבלית:

אם ↓

"At the end of Rabbi Nachman's tale, "The spider and the fly", there is another passage which defines ... the inexhaustible aspect of the archetype (symbolized by the image worn by the maiden), and the fact that it is essentially independent of the vessel through which it expresses itself" (13)

(14) כללית, סיפורי ר' נחמן אמדוחם אל יבו שוארף כ - allegorical fairy tales
מגיתם מסוימת מבינ שוארף בהקדמת את היסוד הוונקיאט שיתקלי בהמשך
עם הקנני "הפבולציה", אך קלה לקבל את ההפנזה שיתו מנה בין הלי ותלכט,
למודא שהקדורג, "ספורי- פיר אלגוריים" סיבאר מטטאש תחומים וכפולת
פילוסופית. (ספורי- פיר לבקלים מספורי דם; אלגוריה היא זמיר מהטכניקות
של הפיקים הללו).

שתי הדיות מספוט בתנן הקנני של הספור הזה בפיט אספורי ר' נחמן בפרט
הוצדו בהרצאות פופ. א, הולף; (אמר להספור הזה פומה במאמו לעלמ
המחנן, ונמצ שראוי לעקרו באור האופון של המש הפעמי.) (15)

של הפניות האובייקטיות כ"רה - הרבויצ'יה" או "קטנוצ'יה" של סגים תת-
 ספולתיים. הם עוצמים את הקשר בין צאנים "פרימיטיביים" (ספיות שבאריפה
 אספיות-זמ) ושל ספיות אפוקרות ואפיקים קשרי זה לזו כ"אסול" כ"אז, אלא
 כחידוש, כשחזור. (18) לנה אפיבק שבחינתו של ר' נחמן הצורה היסודית החממי
 מצונית באובייקט.

כאיות הצאני נבחרת מקרי סופית וההתרחקות מ'צרת צאנים טחורים - מצד אחד
 וכליות הצאני כהאכילת אפולו אבולוציה היסטורית, מאזיק, תיסא, אפסיים אל
 להלמת המושג של הצאני בקבוצה זאת כחד מהאספקטים האקוליים אבחינת
 יצרה ספיותיות, ואפי יתמונים הרב ממזיים שלו. חפוט הצאני, אצרת פיי, אינו
 אלא פנזה טבעית: "After following a narrative structure through
 to the end, our critical response includes the establishing of its
 categories, which are chiefly its convention and its genre." (19)

מספר הצאנים להוצרו נוחטו אמשות מציד את חוסר הקבולת שבין הצאנים,
 כשם להיות מציד את חוסר האקוויטיות של אלה האמגריים אכרה. מקחימות
 הטקסט גור, כי המספר בחי במסקרת כלית זן הצאני "הפרימיטיבי", אסטי
 אמנה בהתחשג (רה - הרבויצ'יה); והקלו גם החיתום הגסיסי כיוק בחינות
 של היסוד הידיקטי:

"We touch here on a central dilemma of literature: if literature
 is didactic, it tends to injure its own integrity; if it ceases
 wholly to be didactic, it tends to injure its own seriousness." 20

ההצגות הנלמה, מדיע פיי סנמרה של השנים, אפמרת אינו אמסר נאיה
 של יצירה ספיותית האטולל יאב דידיקטי אשנו. אטק כן לנה טהיט זה
 של היסוד הידיקטי אינו אטק באופן יליר אהקרה הצאני אלו אהקרת
 הספיות בטל.

II

מבנה הספרי

עבודה זו אינה עוסקת בניתוח אפיון של, אולם התחשבות בארכיון
המגויים חיונית להבנת הצינוריות. איתן בין קצבי ומאפי של היקף היה
אני נוטה את מבנה הספרי.

- א. מסקרת: פתיחה באופן ספורי דם, הנשא ושלשוליו.
- ב. מעבר: המאק, הספרי, הכובב והצבוי.
- ג. חלום: א. גזמות אנשים הינצאים מן הפואטי (מאוימים על המאק).
- ד. חלום ההר ומסקרתו.
- ה. מסקרת: המאק מתגייס וזנא עיפס פתרון חלומי וקיוו סמו.
- ו. מעבר: החכם מכין קטלוג למאק למזכרתה ינא לפנות גזמות אחרי
- ז. חלום: המאק קבועה על מעלה.
- ח. מסקרת: המאק חוצה לסמו, הפגיה יפת העיני. סיום.

ההתפתחות המבנה מובאה מן התורף אז יפנים, מן המציאות הקולקטיבית
אמצעות הפרטים, והיום סקר את המבנה החיצוני מברית ההתחשבת המימלית
יחידת הבניה של המסקרת אינך פונקציונלית אק עק כטכנולוגיה אלא כאקספוזיציה
שמציגה מוטיבים שיופילו בהמשך, ואלר מעמדה את הקונטרסט (אפי הגאומטרי של
צמג- נאקדים במבנה) בין היחיד (הריק, העצמה והחולש, הלחה והפחה ו)
יחידת הבניה של המעברים מוציאה את הפונקציונל מן הכלל אל הפרט, מקבילת
אלו מן המציאות האולטימטיבית אל הסלוביקטיבית, מן הפיזי אל האטפיזי.

ההקבלה ביחידות הבניה אינה כוללת כלל; בין יחידת מסקרת אמת למבנית
חל שיני במעב ובסיסואציה הנפשה והפצית, הספרי לבנה באבןן באישור המטי,
באיימולוגי, המימטי (האירי, כפי שנסבר עלפן).

צורה מסוי של
הספרי והאודי

אפס!

אם לקבל את המתייבה של היצירה כחפוש אחי צחה עפומה יראה את
יחידת המבנה כמפייים ואודלים של המתייבה עצמה, באוימטיים של הא
החלום והפציה כתבולת ומפצום עצוב חלמו הסמוי של הפונקציונל.
לפיכך, צורה הפונקציונל לורה של קונפיונטיבית שיש בה היינון אסדר במבני

עוקב ושיש בה הפקעתה אז עומק נפשו ותצורה מחנה :

אז הקבוצה ואזלואו המיפועי : זמנה שאכסיוו הם בטחון, צבחה, הפלחיה פמחלת
לעולם ולאומו, הנאת המזלם פנה.

הו הקבוצה בדידותו החברתית : ואל השנים כאו שהמאק אמנה (אמנה אל זה)

ג. הקבוצה בעמות עם אמצעי : תחולת הסתנה ותוסר הבטחון האיש והאמצעי
פיהלום סמל המורה, הנחם סמל המצטר, הסוטה סמל היו

2. תחולת הסכנה הכוחנית, זמנה עם האומן והצדקה

הפואליטיקה, ההגזלת הכחית והחצר תחולת הבטחון שמן, הפל

ד. הקבוצה בזמנה עם שיוחול : זמנה צבחה ככונה בקאולה קולקטיביות

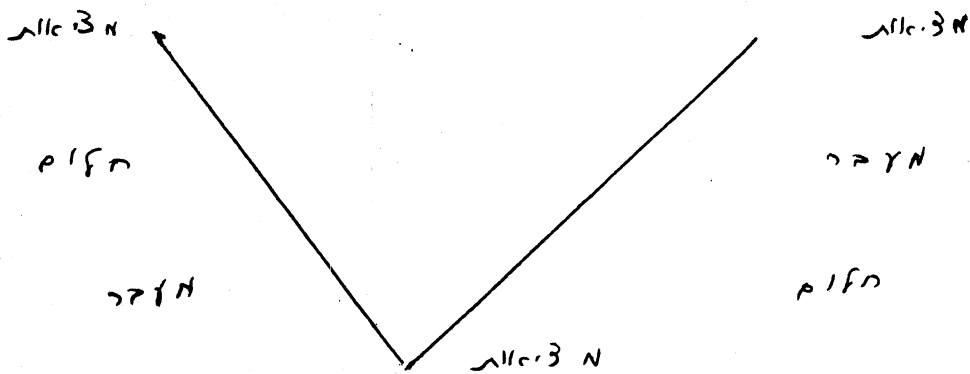
ה. הקבוצה וכוחו אטינסנסנס : המזכה מן הפיזי אל המטפיזי.

ו. הקבוצה בעמות עם לשמל : כוחות הטוב והרע. שאולת קיום ואסרה. הקבוצה הן

ז. הקבוצה בעולמו המיפועי הממוש : עם השני בעהות הצבחה תם המיפוע והקני

שב אכחו ולבטחונ : עקב מחוס א המושקים הימנע

הלבניה היסה אלגל אג הצומח - לטולת הקוויטיקי והנצ

קראו זה אמר את המנה כסדיו, כולל המתבאלי וההקלה הכינסטו

שבו. מכון לנה בבחי שהמאק שפון מאפיץ ומצא כמנה אל יצי א. אונצ

הפתי זמנה הכחית והאומנת אל המעלה.

יבון, למנפ, ציני הספוי לבו תו המסנה המלמדת הנה המור הדנה שבזקלה

יבוו חפוש התלטה האסיה - קולקטיבית וההתעשה לקבוצה הימנעית אפאל.

החלואה הם, לכן, תחולת האוויר והמקל הסוטהאנסט עם הצדק

והעכביש אינו זלא פרואפסיס : חלום ספורי בהקיש, חילוי שאם של מה לעצמו

III מנהל 3 כמרכן (märchen)

קטגוריה רחבה זו של סיפורי העם מאגדתי, כללית, אל יצי טאמפסון:

" A tale of some length involving a succession of motifs or episodes. It moves in an unreal world without definite locality or definite characters and is filled with the marvellous. In this never-never land humble heroes kill adversaries, succeed to kingdoms, and marry princesses." (22)

אומנם, מנהל 3 דיון סיפורי העם אורך כללית ואובדנות בה שכיחה של מוטיבים ואפיונות; אומנם יש בו חלקים מ"עולם האל-פעם", קבוצותיו אינם מסוימים ונבדלתם המזכורת - כולל הנסיכה - מובחנת בסיוע. אולם, הפעם בהקשריה של טאמפסון הוא על הסוג הקימרי (chimerical), הגלתי-המזרחי, והקשרה בו חלקית אינה על אף ספורי העם הכה כמותם ביסודו האינטימי מן המעלה. לעומת טאמפסון. אולם ואומנם שמוטיב הפשוט מסוים בקטגוריה זו (23) - גם הוא מן הביטוי האופייניים.

2
גלתי

מחטיב התפוש כפי שהיה מופץ במנהל 3.

הגלתי המזרחי-המערבי שמהאר טאמפסון כמרכן של המרכן היו מופץ פחות שמהרמט. עולם בהיותה (escape) מהמציאות, או כבוסה של המציאות (המקרה של פריזיס אנו) הוא עומד מעדי עולם המציאות, מעליו, מקום גלתי מופץ וגלתי קים. לעומת, המופץ הגלתי-המזרחי של מנהל 3, עולם המופץ של הפריזיס, מופץ ביסודו. הוא קים עברו של המופץ המציאותי, בדרך בדרך עמו. אגותם אקזיסטנציאלית. אגותם אהפיונות - עולם המופץ של הפריזיס אינו בהיותה מן המציאות או נסיון עכבול, אלא עולם, רחוקה, רחוקה ורחוקה האמותה של המציאות הקיומית. עומתו של המרכן הוא frankly fantastic, פסקה - המזרחי (24) ואילו ר' נחמן אינו מוכיח מופץ פנטסטי כי אם מופץ אידי פנטסטי: עולם המופץ. ומלמעלה באמצעות פנטסטיים לבטוי עולם מופץ.

1
המזרחי
המזרחי

הוא הדבר הקרי אופטיב הפשוט: הפשוט אחי עומת עומת המופץ הנותן, איש, פסיכואנליטי, רחוקה, רחוקה - אינו קים כמופץ בסופו העם, אלא הפשוט המופץ של מופץ מופץ, רחוקה מופץ. המופץ במנהל 3 אינו

מאבק או משנה את זהות המטות (או נשאר על אף שני). זהות המטות, ל
 זאת, סגורה ומתקנה במהלך היצירה. היבט זה תקיף ופוסט את מילה צ' כספרי ע

בדיקה מופלגת של מילה צ', על פי התאמה טאו. פילוס, תכנה שלם, אבחי.
 את היסודות העממיים והיסודות האמנותיים - בסלבים בסיפורי

לפני הקדמי המופלג של המלב בסטן הסימנים של א. פילוס, אפילו שרץ
 $\theta^2 - \theta^3 \delta A^2 \alpha B^3 C \uparrow D' E' F' G' H^2 J^2 I' K' \downarrow$
 הפניה ו

- initial situation (p. 26) הערות, הנש
- inverted interdiction (p. 27) הספר. היבט והדמיון
- ³ hero reacts to the employments of magical means - falls asleep. (p. 30) האנשים, הפואטי.
- Villain introduced (p. 30) הבנה, הפואטי.
- Villain seizes a magical agent (p. 31) הסדר הטוב (p. 35)
- hero lacks something, a magical agent is needed to find it (p. 35) החוסר (p. 36)
- hero seeks: nudiation, the connective incident, need to depart. החוסר
- beginning of counteraction (p. 38) א' הרה
- departure (p. 39) יו"א לרדק
- hero is tested (p. 39) מילה התאמת ההג' דים ?
- hero's reaction: performs some service - include prayer (p. 42) הגיון
- magical agent eaten or drunk (p. 45) הקטורת
- hero is transferred to whereabouts of the object of search הנשמה בתום הטוב
- struggle (p. 51) המאבק בבוה' של מטה
- branding (p. 52) השגת הנשמה
- Villain is defeated (p. 53) הס' והסקן
- liquidation of lack done by two people (p. 53) "כלא הוא ל'ק אחר"
- hero returns (p. 55) זמני אחרים.

למרות ההתאמה הנכונה הכמות שגמר האופולוגיה הקיסור ל ספורי דוד על פי פירוש
 והקואפונטיים של מלכה צ' אדני לנדג פירוש כל ספורי דוד בטיים בגמל אורסולאג,
 אחיז עם וניאנטיים, ההקדלים והשליים מלמחתיים וסקרוטיים, באלים אחיות, קוס
 הקואפונטיים זין מספיק כדי לשייך את המדלה לענין כי אולו כן היה, לכן היו
 טיילים אלה אולו וניאנטיים. עברן כמה דוגמאלר להקדלים ומלמחתיים.

א. דאר האנטאניס (villain) אינה פועל במדלג צ' ככמא, או כמות גמל
 ממחורת אל ידו ו פירוש. למדלה, יש לה דמיון וצורת שונת במדלה ואף אלה אינן
 נהכרח מוצגת כאנטאניס. הכמות הידוע אוסידים בחלום ובהפיה. היקבג והסכב
 מסמלים אלוף בוחודת הבנה השנה, האנש הקרוסקיים בשלישית, טונגל"ה
 בחלום הטע, הסמאל' בהודו של משה האתה בין הסמאלאניס והאנטאניס
 זמ ואלו אע פועל עם פי חוקיות המדלה הדמיון: הפרופסיס טקסצנר הסכב
 והכבוב מפיג באתר עם אם את, היל' האנ', והמדג הסמאלוי של המאלק
 בין העגור (אולי) מוצג אחש כנולד פוטנציאל חילוי, אופטימי, אפלטח.
 היצת הסוכן המג' של האולד בלוי' הסוכן המג' א הפרוטאניס טונג
 בהחש גי'ית היסוד של מיקום וצמח האתה בסיפר הספ.

ה. היסודות האטניים לסיטואציה הבסיסית מופיעים גם הם קליטיים שאינם
 ואריאנטיים סתמיים של הנשא, כי אם בטעמו ובעולות. דוגמאלה, ענין החלום
 על פי ו פירוש, החלום מופיע בספור העם כמאצו של תאגה מצד היגור
 עאתר הופעת האנטאניס. (0²) במדלג צ' החלום קודם להצגת האנטאניס
 ולכן אינו תאגה אלא מניח שינוי סדר זה אינו מקני או בלתי גממתי.

בדיחה שניה מסתמרת תלגולת של המדגה בין האפילור לחלום, אלמ סל
 פסיכאלי לגי'ת הפיזי לטעמי, אומ שלג - בין - ערביים של קיום בין יול
 ע'צ'ר. תאור הקבוג והדכביש מופיע קבוליים אוביקטיביים, בתחילת, עד עכשיו
 עסיטו הפיזי של היגור בתחילת של אנדווינדאציה, בהשפעה מן המחוג עצמו
 וזו הקור לבשר של ידו הקורה מקומו של החלום בטקסטים הדכביש
 לחלום, אומ, את תפקידו על כמאגה אלו רמז, עלו כמחיה אלו כמחיה
 אל תונם ותכס של הענין הקיומיי.

דוגמה נוספת: המאלק (H) לממש בספור הדמיון לקורר הקבג של היסוד

מתואר במעלה 3 על פני כמה וכמה יחידות גבנה, מודולר כביטל, ולא ארוכט בספרה
 אינטנסיביות אחת שגה קונסרוטציה אימית בין הקאר והאול. "האול", כביטל, מוצב
 ביחידה השניה ונמשך עד ליחידה השנייה אחרונה של המעלה. ה"דואג" החיצוני חסרה
 והבראה הפנימית למטה. האינטנסיביות של המעלה היא הדומה, השליטה של
 המספר בחוגר היסודי קצתה היבג יוש משליטה האגרה העממי על התואר.

בוצע שליטה: "ה'וסר" (א) אינו מוצב בקבילת כפי שהיוו מוצב בספר הדס. עלום
 או לקוחו בעדס החושנה קלה ערבן אבו ג'וק אולו "חוסר" שאגול המעק
 על אלא והשלים. הגלוק החושן מציג סנה פסיטולוג ואולי דאיוני, כפחדיס וגאומס
 ואילו הפתרון (י'א) מציג אלו "חוסר" אתה, לאו חובצי: חפרתם של הנלמה לעלם.
 כיון לפינו עלב אחרים של היסוד העממי. אין זה נוסח, או ואינאנט של החוסר
 והקוח חיה לחשוב שג על הקצרת הגור בהגאס עפתינו.

עממית ה"חוסר" כגא וכמה גאומס במעלה: (א) חלום חונטיס הקווסטקיוס מציג
 סנה לחינו א'ממדי של התק. (ב) בסוכו של החלום החושן אגבטא החוסר ככטן
 של התק ערבן ועלגא איוו הד' המאן א'ו. (ג) בסוכו של החלום השט לבא הפתח
 לחוסר זה, להיות של הד' רמזר הטלויזצ, אך החוס החדש אגבטא: ה'בן ע'החסי
 עמוטג אר למ. (ד) ה"חוסר" ש כאלו הושלם חוז שנה והעסד בחפוש חכס ל'פתיח
 אר פ'ר החלום, "בה'ו'ת". (ה) פתיח ע'חלום, עמולה א'ני מובא, וג' דיק ע'החסי
 עמוטג עלו מוצג. בעקום אלה מולות הנכס אר ע'צמה ומחפית לעלם.

עסכום, המוטיב העממי: חוסר, של חוסר ואילו, אגריק דאולה 3 ע'קוראום
 שונים וג'ת הג'וטיס מנקודת חלום אורפולוגי: אין כאן חפוש אחי נ'יכיה,
 א'ן יקרה, מקום אינאיוני. האגרה האורפולוגי, באולה הוא מ'צג אר האימאטיקה
 הספויית, אגרה אר מעלה 3 רק מעל פ'ט הט'ת: היסודות קיאים אך
 עלו כב'כרס. תאר ע'מני של מעלה 3 כספוד-עס, א'ם כ, והיה מ'דון החטוא
 הדיקר, אג'ולו כו'ינאנט של ספור הדס והיה ע'דן ע'שטיג מעלוב החחלוג
 האגנית והתימית א' ה'ציה, בא'ים אחריה: אין לפ'נו ספור דס לפ'נו
 ש'נו בא'רה זו או אח'ר (די דקטיה, הסולואית, פ'סיטולוגי); אין ע'פעל
 נ'סח חדש א' נוסח ישנה ל'סודותה הוחלבו ב'ציה פ'רדיגמית (ב'מא'ת
 נ'שק'פ. יש לפ'נו ש'נוס דיסודות של ספור דס מ'כבים י'ח'ד ע'ם ו'פ'ול

16

אחייך: האם זהו דם האבן. בשלשון של מ. יוסף, ה"אקדמיקה" של
 האגדה מידע על שירה והליריה היא האם, האלמנט. ~~כאן מקום לפארז'ה~~
 השלשון של האבן? ~~הוא אפילו~~
 IV המדע כאקדמיה.

ס. סאדורב מרובין אמיליוס שונים בזמן האקדמיה, הקדום זה אלה קדימם
 זמן האקדמיה הנורה (obvious), המעבד (illusionary), הגמי-ישה, ועד המהסרת.
 לכך אלה יש סימן ואף משורר והכתיב זקיואה של האקדמיה:
 "explicit indication of it within the text. Otherwise, we shift
 to what is no more than a reader's interpretation; and at this
 point every literary text would be allegorical." (26)

אחר שרבים אפשר המעלה והמעטות פירוט על פי האקדמיה, נגד אלטר
 להבטיח מכלי ראשית או כחוג למחיתים את הקולו עדינו כך.
 יש אף כן פרמינר מרובין בין אקדמיה וכלי משורר על פי האגדה החדשה
 והיחיד של האסכט (27) - קלר ישר ומתקן של המדע עם מנהיג סימולטן
 של העולות ואולרות שאליהם הוא מתכוון.

28
 אלה בסיסים אלה של הזאנר, הכתוב בטקסט והכתיבה, אינם קיימים למעלה
 לראיה להפנים נמשכו אפיוש האקדמיה על פי הכללתו של ה' לטן שצ'ין
 את המשורר האחר, הנשק, הנשק, המעלה ומתקן לקודר האובדן
 המבדיר של הכתוב המשורר של ה' נחמן והצבירה של יוסף עזאני
 המדעית כאלו הן דיוקטיות נוספת עכשית האם הדבר - פילוסופיה של
 "איך הוא שיון אף הייגן מדעית דבר צ'יין", ע"ש (5)

א. באנז מצדיק (שמואל דקדמה זו על ידי סאוטוואה היג'ורג):
 "The Bratslav tales conform to the known pattern of allegory
 in that they embody an obvious and continuing reference to a
 system of ideas (or events)" (28)

המורה זו אינה עומדת במאמן המדעית אפילו, אף כי הפכה נחמה והנה
 למעשה כאלו. עסק, הכיסוף מצד חסר המעלה והנהגת המשורר

יתכן שבייחוד אומנם מתכוון עקרון כולו כאבנה אלגורית בהל המשלוב אלגורית - למעשה
 שטחיה של אינציוואלוגיה, אך לא המשק בהבהרת (הוכחה) המאלבה (כפי) ועתים נראה
 כאלו המבנה עצמו העק אסיר להצטרף ומתק כן טיה להסביר את הנמשל אלה
 למעלה אלה-סיני הפספסי. עצמו שהמזל, זמלה אמן, הוא אלגוריה אנטולוגיה,
 טעון הערה גם כן. מונה אינטרפרטיבי בה, שקלור בפינטור, עקומיה האולטי
 לנרטיב, מעמיד את המשמאל הדגית-תולולוגיה-כאפתי הכתי אלגוריה, לפי זה
 "It is the highest of the Four Senses of Interpretation, the
 others being the literal, the allegorical and the moral." (27)

כאן מניח את האנד תחה הקלורה כוללת האמיר / והמכובד הקדמית של טען
 זה ידועה ("כלל הטונה").
~~אוניברסיטת גאטבורג~~

- א. מנהל רבדים את חוסר ההמשלוב של המזל כאלגוריה, לפי כמה מניכונות:
 - א. מניח מופשר ונלמור: לבוב, זכבים, הדי, האכס, הכקו, הס"מ, הסכיה.
 - ב. מקומות מרובים ומשנים: האומן, הטבד, הכיים, עדים וארית, האמיר האלונים.
 - ג. חלומות ומזלוג, למיג ומאלב: טעמוס מצבים קונטיביים.
 - ד. פוזנטציה של גמור: האסיה באומן (אלגוריה לא?)
 - המאבק בין העבים והבוב (אלגוריה לא?)
 - האפגלדס הדי
 - האפגלדס די האכס, הקלית
 - האפגלדס די הס"מ, הכקו.
- ול אלה - ביצד קלויס הם באשר את, עלא כפיה בקומות?

2/6

עם זאת, קיאים מופים ואלגוריים שמתכוין במהלך מופים, אנו
 מתייחסים המך והספרי. מני אלה אנו מצביקים טוק וקאלג היפניה
 עשתי. ירגן מאד שגש שני אלה מפרטים המבקים עקמו למעלה אלגוריה
 עשויה טנה קטורה במשט ההקדמה שלו המחה מופי כי הסיפור הוא
 אלגוריה איה טקרה או עכמו בנידט ומכין ט המלה אינו אלא מערכת
 סיפוריים. שיש לה מקביל במציול הדק באומדים שדמו ט המספר.
 כן אפשר עקמו הקדמה זו כ"מס" שאלו דוים סולוב, אם אמן היא

חלק מן הטקסט. הקושי בהסברו כה נגזר מן העובדה שהקריאה עדין לא יורד
 מהבנת איך עוסק עם שאין זקומו אמר "עצמה מופקדותיה דבחינה
 כאלהי. זמן בקריאה רטוריקלית" עצמה
 מכאן גם ניתן להסיק את תעיה עקבית המעלה באקרוסיה עיונית, ולכן רחוק
 ההעברה שלטונו גדק גוריה: אפיוניה, אפוקריס, אוטופוגיה.

המאפי עממי א נקודת המוצא הטקסטואלית והאלגוריתמית, ססיה לט אחר
 מבטוחים העלו תבונה את הקומו עתקוד פרישט. כן נראה שמהלך
 אינו מולקריה כגאני, מאחר שאינו אנו א לט הדיישה דקרונית לעיוני לזר
 עמות זאת הטכניקה של מולקריה מלמדת את היוצר ובזיקה גאוני ערשאו
 (המאק) והאולסא (היהי) שלם מבטיח עיבויה ובק הופטר הטכניקה
 פארכיז גיבוייה. אני מפיצה עמולג את מולקריה באתר מלבק המערק
 הטכני, כשם שהיו לכניקה מקובלת בספרי הספ, ובדומה לשמש במש, שם
 באשלי העלי חייק ב"אניף אף עמ", שוב, האלקריה אין פריגאיה
 עכאני אלה אפיו אתר מטק מנאל.

ע"מ
 קריאה

המעלה כפנטסיה ובקרוסקה

סמנו של הזאני הפנטסי מוגדלים ע"י סודורב ורקין אמרו
 אקיומא של ה"ו הכחיים עיבוי הלאני:

"Fantasies may be generically distinguished from other
 narrative by this: the very nature of ground rules,
 how we know things, on what bases we make assumptions,
 in short, the problem of human knowing infects Fantasies at
 all levels, in their settings, in their methods, in their characters
 in their plots." (30)

רקין מוסר וגור: תדמית של הקורא מן המצאל הפנטסיה עדי
 היא מוצא את סצנו, חיוני עקרי:

"The fantastic is a quality of astonishment that we feel when the ground rules of a narrative world are suddenly made to turn 180°. We recognize this reversal in the reactions of the characters." (31)

מאמלה 3; "אווה מתווה עצמו".

סאדוקוב ורבקיין חלוקים זה על זה בהשני אטומים שניהם קשורים לבין זה סאדוקוב כולל את הפנטסיה ואת הפנטסטי אצאק אחד ואת ההשפעה (act) של היצירה הספונטית הפנטסטית כהטוי של "היסוס הקרואו". רבקיין, אלאמט: מבחין בין הפנטסטי לבין הפנטסיה, כולו האחד הוא תפנה או לכדקה והשני נשג אצאק שמקצין תפנה זו, סממני תקלות הקרואו - תמיכה - הם חלק מההשפעה, אך תקלות הקיבור והמספר תיוולג עם הן, בתדמיה ארטי

השמוש הפנטסטי בתכונות יסוד במעלה 3, ביור. מידת השמוש ושאול קביצת הצאני תלויה בסממני הגעגוע, שמיסוד הממטי הפנטסטי הוא רק אחת מהם זה פי סאדוקוב, המעלה ציור אגלל במסגרת היתר-צאניית שבוז אפנה "באופלא" (במקור ל - ymcham שסיומו תמיד מוב אפוש את חושית). אמאפלא תפנה נספוג שטממט אמעלה 3 על פי סאדוקוב, כאון הקלו בין היסוד הפנטסטי ואצאמו של המסומם (וראה: קלויה), עצמו של הפסימטי (ויאה מתקרו של זקרה) ואצמו של היתולק (פואציה), הקלו בין האופלא וכפאלת האישיית (המלך במצואו - מל המלך הנודד), לביה המחיב בין המלך היסודי והמספוי, הקפני והימני. (32)

התאווה של סאדוקוב אנה תממט אל מעלה 3 בעטן התקינו של תקלות הקרואו שניה אהביץ תדמיה. לנה כי שלו חסרה לממט שהיא מנוטלת על ידו מקנה הספור הממטי, הקלר היסודי כספר לבא פה, הקטת ינפולת של השומט - הקרואו לדברים לא יאמני.

הרחבת הצאני על ידי רבקיין והאלר תקלוג הקיבור הנדבס, אמאפולר קביצת צאני זה אמעלה על פי מודד געגועה, אך אכפאל בקלל וסוד ההיפוק, אממס, חלוקים אמסומים אמעלה אהציקר יומילג הממנה של התלמ

וזה הציב הנכסם את המציאות האובייקט (היום מדברים דפים נדירים)
אך תמנה זו תהיה רק א יחידות אלה, היחידות של המסקנות מנכסיות
היטוב הפנטסטי, והבנת יטוב זה כחלקם ולא כמציאות מנטלית את ההפוך

א גמשי אסיים דיין קצו זה קימדת הפנטסטיים מגלי עטרי את פ
של ע.ה.ר. סולקין א העצמי, והמזיק הקדמת הפיוניסטיג והקיצו
בסוס התפכה של הקדמת אמלה 3 קלור קדמיו בעטן החלק כחלק מ
would exclude any story that uses the machinery of
to explain the apparent occurrences of its marvels...

stupidly and even maliciously confound Fantasy with
ming, in which there is no Art, and with mental disorders,
which there is not even control; with delusion and hallucination" (33)

הפנטסיה הטובה, עפי סולקין, מולחנת ומסאגת א ינו טכניקת היצירה והיא
לעומת זאת, ש יצורה ספונטית חיה שלו בה ארצה מרכיבים: פנטסיה, הי
מיוול תפואי, ביחה מסנה גולה ארצה ונחה וגם אגל. היטוב הפנטסטי במדע
משמש את המלה כיוסד "קוויטיבי" שנלמד בקצו ה fancyful, אפי תא
ובולטו שאינו מופיע או מצבוק שיכול לעצמי.

יחידות המנה לבגן משמרת הטכניקה הפנטסטיה הן אלה שכוללת
הפאונים, ה באויים והגאולות הקוויטיביים. לעומת להקוויטיבי אינו מנחה כג
יש בהקדמת עקרוניתו כדי עיחיה את היטוב הפנטסטי למחלה 3, וא
מלכת החכמה שצלה היסודי היצירת המלה.

אוצרות האנשים, העכביש והצבוב, האנשים הגמפטיים של הדיים ונולדים
אבוד השיניים אצרות השיניים, צרפת היטוב והשכח א היסד - של אלה
מוטיבים מצויים בשלח הספיות (האמנה הקוויטיבית). ו קייצו מצוין כי
אבה אפונים של הקוויטיבי שמופיע במלה ולמשמרת, על פי הגאולות
חונת עקרתו. (34)

א. ארתור של היובי הממו קוויטיבקה עבטא את האבטורד באבטורדי

ונמצא מלהויות עקומה כיצד אכילסו או ליקיה עליו, ⁽³⁶⁾ כמו נסיון לגייס ולהיכנס
ההבטחים הדאונים של האולם ⁽³⁷⁾ על ידי חבר הפנטסטי עם האובר, המצוינות
האובר והמאכרי. ⁽³⁸⁾

2

בה אכילסו של הקרוססיו הם חילג מסוימה הנימנה לביטאו כזה (משמ, ין
אכילס, זמשל ⁽³⁹⁾), קול האדם בעלותם מקינים או מעבילים, תלד היפה
האון היליו והצגת סבנה בצרת חויה תלויה. ⁽⁴⁰⁾
ש, הקרוססיו מציע פחד מן החיים ולא פחד מן האלה. ⁽⁴¹⁾

היסטוריה, ל קייצר מצין את פריחתה של היסוד הקרוססיו בתקופה הנו
את קמילתו היחסית במאה ה-19, וצמיחתו המאוחר במאה העשירית, ⁽⁴²⁾
הנבחר של האנ" (פירנצלו, וכו') משמש דוגמה לבטוי הקרוססיו האובר.
במדע 3 אופיזיק האלמנטים הללו בצורתם היומנטים (במשמעותם האופיזיק;
אנמ קלויים במחבר התחשור הפסיכולוגי, בקבץ הנכס, ואופיזיק בצמי
הקבר עם אספקטים שונים של להיות העצמית, הרעסוקומ של הקיבול
אנמ פחד מן החיים, ולא מן האלה, והשמש באלמנט הקרוססיו מוצדק
ומגירת האנמ היצירה. ✓

VI. המעלה כפואולציה.

ככל שרביית זעמוק במקינת האפסולות העזאניות אספנוי רי
מ הלכו ונסתחו בפני היסודות המאפיינים שבהם. במנח "מאזינ" כעמית
עמפרמנט, אמוציות אסטרוקטולות שממאות את עצמן ונצרה אל ידו האדם
וצרכי הגטוי שלו במסיגות הצמן רעה. לאחר בדיקת העזאניים המצופים
טחומים, קונבנציונליים, אדם ההתקיינות של מגלה הסופג כהיכה לרבי
פרימנטים וטמפרמנטים, טכניקת ומניפולציות שונות, הובילה זכך המת
לביקרת עזאניים שמוקדו וזוהו בדיונו, בדיקת העזאני פואולצ
למבקלה בשל הקלס. לקחה מקמת עם האמלונה והמשל, קנד
החופים סנטממטיות ^{אליה} התפתחות ההסאניות. רובוט סקולוס הק
שנים אפיו איצהל וניתחת העזאני בעיה, ואלהן הקדחת:

"Modern fabulation, like the ancient fabling of Aesop, tends away from direct representation of the surface of reality but returns toward actual human life by way of ethically controlled fantasy."⁴³

בדיון מצוין סקולס שהאקווה, הצאנך המרדני של אחיה יאו הביניים (הכינוס)
תאמה את דרישה הכפן ביושר לסקר האידיאולוגיה (פילוסופיה) (תיאולוגיה)
בזמן הבאתי-נראה (כונטל אמסט). צרכי הכפן המודרני כמו של הסלפני, המוד
לכטא את המציאל הנראית, עבטא את הפופולריזם / הפיאליזם עצמם.
בתורה השני של המאה שלנו, זמ פלויב וולג, הצורק לאאקוויזציה צמח לנוג
הטעם כאלקווה לגביסיה הוא העומק הפסיכולוגי ולא הקאה השלימית.
מה כן, אם כן, תכונותיה של הפואלציה המודרנית? בראש ובראשונה יש לה מן
ההתנגות של דצם מלג הסיפוי. שטג, יש לה מיצג ואיך של דיון
ואידיאציה (ideation) הפופוליס במישור הסמנטי ובמישור הספניתי כאל
ומה של כל narrative forms, fabulation puts the highest premium on art and joy."⁽⁴⁵⁾

הקדמה "מינמליזם" בו מדגישה מודעות למעלה האימנה. סקולס מנה יקדמת
אל פי דיומאל מן הספיות של המוד הדיוני, ספיה שטג השם והשגזם ש
מאמנו. ספוי רבי נחמן הם, גוצא, אנאבולנטם אל פי הקדמה זו.
ברפוני ארציה, אמנת זאת, קרבה צאנית בין הפואלציה ומעלה ז', מן
הנימוק. הבאים:

א. נושא הסיפור - חפוש אישי של מקורות הנכס ומקומה, מא נושא מודרני,
אפסי אומר, פלוידיאני. האלקווה הדידקטיג והאלקווה האנגליג,
המשל הסקור אפויב טעני עמסר אסיה - אידיאולוגי. סוי לכך, ר' נחמן
מצמ אלומיזיו אסחה חזרה של הטכניקה המסחרית, לוימסר של
שונה והקונסטיטה החזמית של שוין.

ב. המעלה מתחת מתאר ורכיזנטציה של המציאל ואמנם
חוצי אדסוק הנכס האדם המציה, פנלסיה מגוקרג אל ידו קונספול

אוסיוול" , בדברי סקאלס.

א. המצלה ממזב בדיון /אידיאציה, כאמור.

ב. המונח "סול" שמוזק זקינו בהקדמה סקאלס, אינו כמו זקון כמו

כמוסיב, השמחה, הקאמפוזיציא, המוגזים, אומנם מופיעים בסיפור. ההתמצאות מן הספורה אמתן יוצרים ממקורות חיצוניים - טקסטואליים.

ה. הדגש על אמתן הסיפור, מאמת הסיפור, אינה מלמדת מן הטקסט מעצם קיומו, לעומת זאת המודעה אמאכיה קימת.

מא אלה הקהבה נמיה זקון, וגם ההבדלים: הדגש על סול, אמתן

על הקיד אלא דקו בספור זה יש ל' נחמן, ויגבן לנוסדט מזה טנה

פרויד ונרג אינה אלא סנונה מבטיה, אם לא בוחו וגאסונו, אפיה י

הגמונים שגין האלקווה והמשל על גאסר היוניטאנס והפובליטה על מ

VII המצלה כמשל פתוח.

בדוקר מזה צ' א' פי האפוינס על המשל הפתוח אינה שייכה מקריה. צ'אני זה הופצ כמפתח אסיפוני קפקא⁽⁴⁷⁾ ולספר המושל ק' קפקא וגם עמנו נזרכו א' ידו הבקורה לא אחת במחברת הספורה הדימה אלו של ר' נחמן⁽⁴⁸⁾.

להלן בדוקה של חמשה האפוינס המוכנים על המשל הפתוח. (טכא או טכניקה ממדונות: "ההוויה הדיונית הנוספת" מתבטאת במבואם הם) (איהיה מתווה אצמנו), אך אינן מתבטאות בעצמה הסיפויב אצמנו אלא בקינא, אסוגת צוג, תורה ביאלי עעבדג "המפוסטל אגאליה" או "המאצני" פליאה בדצם קיומן". (מפוד עקי קטויה? מפוד שני אנשי? וכו'). הפתוח הסמנים ("חיקי הפסי") מופיעים אחישת הסיפוי כשהתק אה הספי כאילו הוא נמשך אליו... הסמנאלה הפסיטאלקיה קלונה במחבר ממציאלה אלהם, בתלום אצמנו, אבהבוס פתוח. ביטול הצמן הפוטל והמקום הקיאקרוני קים, אך הצמן הנפשי הסוביקטיבי אינו אופי. צוגת יסוד הצמן מופיע באופן אלה מוגדר בוחרת השטח (גאליה)

באלו חודש". הצמן הטקראי אינו מופיע אולם הצמן שאינו מנוכר מסדרי הנהלה מופיע בהקשר הנלמד אז המצב היחיד - הולדת שלה, ארץ צמן סובייטיבי בצמן במושג, הצמן כפרוטקטורט אינו אנטגוניסט אינו מופיע.

ביסוף מחיפה בין החיים וההגים קיים הבית הפנימי של משה.

ביסוף המחיצה בין החיים והדימוי אינו מופיע באופן המלא משום שר' נתן מחתן וחובה באשן בין מציאות ומחשבה. לפי הקצרת אסטמן הקורה היא זה שאליו ארצה כמו בחלק, כאן הקורה אולם צומח בנוסף ויציאה בלתי מוסכמת אכן קיימת במעלה 3.

ב. "כתיב וויטאק ספיקות". תכונה זו של היסוד, והמחשבה הכללית, היא זו שמתארת פנימה את הדיוק למקסימום שבהנו אסרוק ביציבות מעודת האור פסיכואנליטית. אין ספק שהמחשבה הבסיסית היא עיקרו של "כתיב הוויטאק בניאד אבסולו של הכתיב אצל צמחן, מעלה 3 אינו מבטא באמצעים, שומר אקורטם, האלגור והפסטה בדמיונה או למעשה במטא פורמל ודימויים.

ההיבט הפסיכואנליטי - אמנותי הוא אבסולו באופנים אחרים כאן התעוררות הנפש מקליפתה החיצונית דו יודעה למחשבות - אולי ✓ אביד של משה, הצמן טומס - הביטוי. החומרים של החלק לקחים מחלק הטבע ומחלק הפג - היר, עשק, קהמא - אדם טדונק (אבניש ההר היה נסר שקוין טאבליצו").

ג. "סימבולה ארכיטקטורה אבסולו" יט כובד של סימבולה אבסולו, אולם זו היא מושג, האומן, הנשף והקאמפול היא המיוצג.

ד. מקומות אקסטריוס של הקורה במשך הפתח, אל פי אסטמן והולף, אהיה יוצר - שגף אל יבו השלמה הכתובים. מעלה 3, דם שהיה מרכיב אסטמן בתקו, אינו נושא גמילה זה באינטנסיביות המאזנת אל יבו הקפחה היצאנית.

ה. פתיחה של המשך הפתח אפיקושים - זקנה זו בורה מעט 3 נתן וכבר הוצגה במשך העבודה. אין ספק לחוק זה של במשך עצמה אעבי הקאמפול.

לכאן שאל האופציה הצ'אנסי, המלך הפתוח מקדור את מלכה ב
בקרבה ובחשיפה הקפואה בלע. הנקבות שגין און המאמץ מצטננת
קמ ין.

אן במילר החליטה, ולמחרת האנה האכבה, אדלה צ'אנסי זבל פתוח;
האחייבה מניחה לפצוץ, האתפס מוציא את לבקש. זו אונן אתה
מבנות המלך הפתוח בהיותה תכונה סגורה. אפשר להסביר תופעה
זו בכמה דברים. בהוט ואנחנו צובעת היות הספור מספר בל פה, במקורו
ובסימולציה שבה הגופה צומח מול קולו האחיבו לפעוד אלל סוק מספק.

טמ, המחר - המספר מבטיח בראשית אספר "אל היסודה לפתח אל"
ואכאן הנמצא לאורך שאר בודי ואפילו משיג, וכן למדין תורה
להאספי היה לעמוד בו עם קולו. קמ האקוונה הנכמת מבטיחה
סקירה, ואמור שהמחרת אין צומח בהבטחה הנה צללה אור אצוואר
עין אפחה, אל יקי סקירה העלילה. (מה שאני אלה בספנסים אחיים)
ה. במילר המציאה הסיפורים, הטלנוס בין מציאה וחלוק אונן קים
יש מזה בנור בין מצב אמצע, החלום, בסופו אל דבר, צומח
מא אפילו אנה לבו אל המעלה, אך הנה מועדי בבל מלכה
א. מקומו אל הקופא בלופי-שנר למן, כאשר אונן קהל הנה

קהל קוויים. פסיכוי לבח פה אונן מאפסה זאג, ואוספי
פוי מועד בתפלות הקוד והאמצע הויזואלם והשמיעים
ה. חלקים מסוימים אל המעלה למנים להסבר חד משמעי ואקרוני
ואוסטיים כאן הספר, הטאבליר, בור הפין אל מעלה נכ בנורי
לשונת ולקווא. יש חלקים שמתים אפול נב-משמעי, לעומת
ה. חלקים מסוימים אל המעלה ליקים מסקנה הפיאליה

והסוויאליה שבהקדמה הצ'אנסי אולגיים אפילו פנטסטי אלה
(אוצרות האנשים הניחזים מן הדימוי, זמל), שאני בהקדמה
המלך הפתוח.

בדיקתם של כמה וכמה עֲאֻנְכִים מְרֻבְּעִים וּבְנִינִין עֲרֻלָּה אֵת מֵלֶכֶּךָ
 בְּרִדְוֵאָה אֵת מֵלֶכֶּךָ מְרֻבְּעָה עֲרֻב סֻמִּים עֲרֻבִיר סֻמִּים-מֵרֵב שֶׁאֵשֶׁר
 עֲרֻלָּה בְּכַמֵּה דִּיכֻיִּם,

הַסְּטָנִיּוֹת, יִצְרִיר הַעֲאֻנְךָ הַמֵּיכָה נִמְצָאָה בְּכִי, אִו נְקֻדָּה בְּצִיָּן שֶׁבִּין
 מִלְּפָנֶיךָ מֵשְׁמִיךְ הַסְּטָנִיּוֹת. סְפִינִן שֶׁ הַמְּצָאָה הַתְּרִישׁ בִּתְּרֻפָּה שֶׁבִּיה
 סִיבֻרֵי וְאִסּוּף מְצָאָה עַד וְהַמְּצָאָה עֲקִיבִין כְּסִפְיֵיהֶם הִיָּה בְּעֻצּוֹמֵהוּ.
 אִם הַמְּצָאָה עֲאֻנְכִיגֵל שֶׁ הַעֲאֻנְךָ הִזָּה בֵּיתֵךְ בְּעֻצּוֹמֵהוּ ⁽⁴⁷⁾ הַיִּנְיָ אֵת
 מִוֶּסֶר הַיִּצְרָאֵל שֶׁ הַעֲרֻכִים שֶׁ הַכְּסֻמִּים וְהַעֲרֻכִים עֲמִידוֹשׁ אִם זֶה יִצְרֵי
 הַה-בְּרִיבִיבִיבִי, אִם זֶה הַחֲדִירֵךְ יִסְבֵּל חֲדָשִׁים, אִם זֶה יִצְרֵי
 הַסְּטָנִים אִם לְכִי הַכֵּס (מֵלֶכֶךָ) אֵת הַיִּצְרָאֵלִיגֵל הַשְּׁמִימִי.

ר' נְחִמְן, בֵּין אִם הִיָּה מְרֻבְּעָה אִו לֹא עֲרֻבֵיהֶם הַסְּטָנִיּוֹת, הִיָּה מְרֻבְּעָה
 בְּפִינֵי אֲסִפּוֹת הַמְּרֻבְּעִים סְבֻרֵי לְכִי לֹא חֲדָשׁ בְּעֻצּוֹ הַשְּׁמִימֵי בְּסִפּוֹרֵי כִּד
 הַבְּדִיקָה הַיִּתְרָה שֶׁבִּתְּרֻפָּה שֶׁלֹּא הִיָּה לְנְחִמְן הַעֲרֻכִים הַקְּאִסִּים לְכִי
 תְּהִלֵּךְ לְבִירָה וְתְּרֻפָּה שֶׁנִּי.

מִתְּרֻפָּה כֵּלָּה בְּאֵת, מְרֻבְּעָה עֲרֻבֵי אֵתֵלֶךְ לְשִׁקְפָה אֵת הַשְּׁמִימֵי
 הַהַתְּרֻפָּה שֶׁ הַעֲרֻכִים הַחֲדָשִׁים כְּמוֹ הַתְּרֻפָּה וְהַשְּׁמִימֵי הַתְּרֻפָּה שִׁפְרֵיהֶם
 בְּמֵהֶם הַחֲדָשִׁים. אִין הִיָּה סְפִינֵי עַד אִו אֵתֵלֶךְ כֵּס שֶׁאִין סְבֻרֵי
 סְנֵסִיָּה אִו מֵלֶכֶךָ, אִךְ קִרְבָּנֵךְ עֲלֵי הַתְּרֻפָּה עֲרֻבֵי מְרֻבְּעֵי
 עֲרֻבִים. הַמְּרֻבְּעֵי הַעֲרֻבֵי צֻפָּה אֵת הַשְּׁמִימֵי בִּסְבֻרֵי הַסְּטָנִים וְהַתְּרֻפָּה
 הַיִּתְרָה לְפָנֶי פִּינְבֵּלֵי.

פִּאֵת הַמְּרֻבְּעֵי בְּדֻקָּמָה עֲאֻנְךָ מְרֻבְּעָה, אֵתֵלֶךְ מְרֻבְּעֵי, מְרֻבְּעֵי
 אִם אֵת רַבִּי הַפְּרֻסְנִי-שֶׁנְּרֻבְּעֵי אֵתֵלֶךְ כֵּה אִו אֵתֵלֶךְ שֶׁ
 הַמְּרֻבְּעֵי וְקִבְּלוֹ עֲלֵי פִּו אֵת הַשְּׁמִימֵי הַמְּרֻבְּעִים וְהַתְּרֻפָּה
 עַד עֲרֻבֵי אִם כְּכֻתְּבָה וְזֶם כְּאֵתֵלֶךְ עֲאֻנְכִים, מְרֻבְּעֵי אֵת
 מְרֻבְּעֵי הַמְּרֻבְּעֵי וְזֶם הַתְּרֻפָּה שֶׁ הַמְּרֻבְּעֵי עֲרֻבֵי הַתְּרֻפָּה וְהַתְּרֻפָּה

שנתקף מן הנמלה היפה הוא אק צדלה למה- לעולם הספנות,
 הקונטקסטואל, המיניסטרקסואל, שבהם עבדתי מאז אביבוא לעסוק,
 לעזוב היך נטויה.

- 14 . 224 ספ, ז"ה
- 15 . בליתו בגות המפיש ארבעים, נ"ו- יורק, 82-8-11
- 16 . *etonic of fiction* ס"ו. ס. ג'ת, 1963, המבוא בספרו של ס. ו. ג'ת, *etonic of fiction* (New York and London, 1961) p. 288 ; יראם של;
- literary genres are derived from a single ; יראם של;
- of the quest". ; יראם של;
- 17 . 288 ס"ו ג'ת, ס. ו. ג'ת
- 18 . Wellek and Austin Warren, Theory of Literature (New York and London, 1971) p. 236
- 19 . Joseph Faye, L. E. Knights and others, Myth and Symbol (New York and London, 1963) p. 15.
- 20 . 14 ס"ו, ספ
- 21 . Eychenbaum, die illusion des Skaz, in J. Strieder, Texte der russischen Formalisten I (Munchen, 1969) pp 161-167.
- 22 . L. Thompson, The Folktale, (New York, Chicago, etc, 1967), p. 2
- 23 . 105 ס"ו, ספ
- 24 . 8 ס"ו, ספ
- 25 . Vladimir Propp, Morphology of the Folktale, (Austin, 1962) pp. 1-60.
- 26 . 74 ס"ו, ספ
- 27 . Preminger, (ed), Princeton Encyclopedia of Poetry and Poetics (Princeton, New Jersey, 1974) p. 12.
- 28 . Band, p. 37
- 29 . H. Hibbard, Holman, a Handbook to Literature (New York, 1960) p. 16.
- 30 . S. Rabkin, The Fantastic in Literature, (Princeton, New Jersey, 1976) p. 37.

וכאן גם: רבקה הורוויץ, "עיתוב השליח", מאזנים, כרך ל"ב, חג ז"ב,
תשכ"ב, ע"ג 172 - 182.

וכאן גם: אליזבט שטיינמן, עורך, כתבי רבי נחמן, כנס, תלויא, ע"ג 23

S. Thompson, pp. 407-408

. 49

מדבר אה האסיר, הקטלוג, הניתח והפתק עם שימור של ספרים
עם החל אמש כמאה ה-18 עם הוספת אורף לילי וילי קאיואלי.

14. Propp, Vladimir. Morphology of the Folktale.
translated by Laurence Scott. University of Texas Press,
Austin. 1968.
15. Preminger, Alex. (ed.) Princeton Encyclopedia of Poetry and Poets
Princeton University Press, Princeton, New Jersey. 1974.
16. Rabkin, Eric S. The Fantastic in Literature.
Princeton University Press. Princeton, New Jersey, 1976
17. Riemer, Jack. "Fragm Kafka and Rabbi Nachman", in Jewish
Frontier, Fall 1961. pp. —
18. Schwartz, Howard. Rabbi Nachman of Bratslav, a teller of tales.
in Judaism, ~~no 122~~, ~~vol 31~~, no 2, (Spring 1982.) pp. 211-225
19. Scholes, Robert The Fabulators. Oxford University Press
New York, 1967.
20. Scholes, Robert. Fabulation and Metafiction.
University of Illinois Press. Urbana, Chicago, London.
21. Thompson, Stith. The Folktale. Holt, Rinehart and Winston,
New York, Chicago, San Francisco, Toronto, London. 1967
22. Thrall, William Flint, and Addison Hubbard. A Handbook to
Literature. The Odyssey Press. New York, 1960.
23. Todorov, Tzvetan. The Fantastic. translated from French by
Richard Howard. The Press of Case Western Reserve Univer
Cleveland and London, 1973.
24. Tolkien, J.R.R. "On Fairy Stories". in The Tolkien Reader,
Ballantine, New York, 1966.
25. Wellet, René and Austin Warren, Theory of Literature. HBJ Book.

אשר הוציא ה"ס. יפוי חובות" הוא ה' נתן מברכה

- I. הקדמת הנושא לסכום סיפור.
- II. מגלה הסיפור.
- III. חזרה 3 כמרכן.
- IV. החזרה באקטובה.
- V. החזרה כנסיה אבדוטיקה.
- VI. החזרה כסאבאצה.
- VII. החזרה כמל פתח.
- VIII. סכום.
- החזרה.
- ביבליקטובה אבדוטיקה.
- ביבליקטובה אבדוטיקה.

על שדה עירייה ומחוקקה
 וצ"ל יאסין סלון "אק בוימיה אבדוטיקה"
 כשה אמר לו שאלתה
 גילגל אבדוטיקה אבדוטיקה אבדוטיקה
 את שבו אבדוטיקה אבדוטיקה אבדוטיקה
 יש כאן חזרה אבדוטיקה.

A

אבדוטיקה
 I hope this is relevant,

Zeman

מאגל לפיכך אבדוטיקה אבדוטיקה
 מאגל אבדוטיקה אבדוטיקה

סלח תש"ב 1932

12.1932